

HJERTEBARN

Koste hva det koste vil...

Dramakomedie i 1 akt.

Spilt versjon

Asker kulturhus

21.mai 2022

Manus og regi:

Morten Andreas Kise

AINA JENSEN BORGESTAD

Cristina Hardangen

ROBIN FREDRIKSEN

Amalie Elisabeth Dobbertin Gram

NINA KAMLI

Åsne Lauvstad

REBECCA BORGESTAD

Viola Othilie Tømte

Musikkspor 1: Nasjonalsang, Øst-Timor

Musikkspor 2: Anette Wagle

Musikkspor 3: Valgfritt, til dans.

Synopsis:

Teatergruppen DEKST setter opp sitt aller første stykke. Men... ensemblet slår alle sprekker, stykket er dørgende kjedelig, scenografien er en katastrofe og i kveld er det premiere.

På scenen står det to stoler på venstre side. En vegg dekker bakgrunnen. Veggene er 100-120 pappesker med fargetoner rød/sort. På høyre side inntil molton står det en CD-spiller oppå en stol, med en stokk/pinne ved siden av. Ytterst til høyre, utenfor sceneramme, er det plassert et miksebord oppå noen pappesker + en stol. Ved siden av miksebordet står en matboks med lapp («Becca sin» med hjerte). På hver side av veggene står to spotter mot molton, hh. Rød og blå. En stokk/pinne er plassert ved venstre spot. Ved høyre side av veggene står en stor pappskive med rødt tekstil gaffateipet på seg.

Publikum slippes inn. Nina går frem og tilbake med forskjellige gjøremål (CD i CD-spiller, koste scenen, legge rekvisitter på plass, kle stolen til CD-spilleren). Rebecca går frem og tilbake og sjekker lys-settinger på miksebordet. Når publikum er sluppet inn og døren lukkes, begynner Becca å snakke.

REBECCA

Skal vi se.. Hva var det jeg skulle si igjen. Forestillingen varer en time, toaletter er nede i gangen... nødutgangen er der de kom i fra.. Og så var det en ting til (...) Åja! God fornøyelse var det! (*Pappskiven med tekstilett dette ned*) Nina!? (...) Nina!??
Scenografien datt ned igjen! Skynd deg!

NINA

(Kommer løpende inn) Å shit! Trodde det holdt denne gangen!

REBECCA

Jeg forventer litt mer av scenografien når vi har premiere I DAG!!

NINA

Da burde du gitt meg mer enn 200 kroner i budsjett på det! Sjalene alene kostet 150!
(Hun drar med seg pappskiven backstage og begynner å jobbe).

REBECCA

Du er like enig med meg at det minimalistiske i scenografien forsterker uttrykket rundt at de små ressurser kan overvinne de sterkeste barrikader. Og da ville vi at budsjettet skulle tilsvare vår visjon!... (*avslides*) og jeg hadde ikke mer å avse... Bare...

bare få det opp! Mens du er der, salen er ryddet?

NINA

Jepp!

REBECCA

Har moren din kommet?

NINA

Ja! Og hun har fått pengeskrin med veksel og hun sitter klar til å ta imot billetter.

(Aina og Robin kommer inn. De setter seg i publikum og begynner å spise)

REBECCA

Flott! Kaker og kaffe til pausen?

NINA

Mamma har kontroll på det! *(Kommer frem på scenen)* Vi bakte 400 muffins i går. Skal jeg ringe henne og dobbeltsjekke!?

REBECCA

Neida! *(Nina går bak igjen)* Husk at jeg ville ha mobilforbud fra morgenen av! Ingen rører mobilen sin før vi er ferdig i kveld! Da holder vi fokus! Og jeg har allerede gitt moren din beskjed om at de to i rullestol må komme først, de har oppmerkede plasser. Nina, *(Nina kommer inn igjen. Rebecca gir henne en god klem)* du er uvurdelig, du vet det?

NINA

Er jeg det!?

REBECCA

Jeg kunne ikke gjort dette uten deg! Det finnes ikke sånne altnuligmenn som deg, overalt. Det er rørende egentlig, å tenke på at du har vært gjennom hele denne prosessen med meg!

NINA

(flau) Ååh, ikke gråt for meg'a!

REBECCA

Jeg mener det! Ja, dette er mitt prosjekt, men det hadde ikke vært noe prosjekt hadde ikke du vært her! (*Nina går bak og fortsetter å feste scenografien*)
(*Mot Robin og Aina*) Og hvorfor står dere to der!? Det er ikke der dere skal være når lyset settes på. Dere skal komme fra hver deres side av salen, syngende på nasjonalsangen.

ROBIN

Vi har ikke begynt ennå Rebecca! Slapp av! Tror du ikke vi vet hvor vi skal starte etter *tjue* gjennomganger av dette? (*Går og henter vannflasken sin (med krystaller i bønn) på andre siden av scenen. Går over og begynner å tøye ut*)

REBECCA

(*Stresser seg opp*) Joa.. Unnskyld! Men det er premiere i dag! Vi må få det helt perfekt! Jeg er kanskje litt nervøs!

AINA

(*Går til Rebecca*) Kjære, husk pusteøvelsene nå! Langt inn med nesa (*Rebecca puster inn*) og ut med munnen (*Rebekka puster ut, Aina begynner å massere Rebecca*).

REBEKKA

Takk! Du vet jo hvor mye dette betyr for meg! Helt siden jeg studerte har jeg ønsket å sette opp dette stykket! Det er «babyen» min, husker du? Så mange netter jeg satt og skrev manuset, slettet det, og skrev det på nytt igjen. Dette er en stor sjanse til å vise Norge hva teaterverden har gått glipp av! Vi skriver teaterhistorie i kveld, elskling! Det er ingen som noensinne har tenkt på å lage teater av Øst-Timors frigjøring fra Indonesia før – i hvert fall ikke her i Norge!

ROBIN

...det er kanskje en grunn til det!

REBECCA

Hva mener du?

ROBIN

Seriøst!? (*Tar frem et programblad og leser høyt*) «DEKST – Det eksperimentelle teater presenterer «ØST – TIMOR, FRIGJØRINGEN», en matiné av Rebecca Borgestad! Bli med på de dramatiske årene der Øst-Timor løsrivde seg fra Indonesia og ble en av våres yngste nasjoner». Seriøst, tror du dette blir en bestselger!?

(*Gir programbladet til Aina, som blir stående å lese*)

REBECCA

Vi er utsolgt, Robin! Hadde vi vært utsolgt hvis det ikke var en suksess!?

ROBIN

Ja, det kommer 500 i ettermiddag på premieren. Hva med de resterende 20 ettermiddagene vi skal spille dette her? Er de utsolgt?

REBECCA

De.... De vil bli det! Når anmelderne og publikum ser på, kommer de alle til å gå hjem og si til seg selv: «Wow, dette var...»

ROBIN

(*avbryter*) «....det dumme jeg noen gang har betalt 450 kroner for!». Sorry, dette fungerer ikke!

REBECCA

Det kommer du til å få se at det gjør, Robin! Det vet jeg at du vil.

ROBIN

Begrunn for meg!

REBECCA

Hva?

ROBIN

Begrunn for meg hva som gjør at akkurat Øst-Timors historie til et enormt trekkplaster i Norge?

REBECCA

Det handler om opplysning av verdenshistorien, hvordan verden ser ut i dag, om Norges posi... Nei, vi har ikke tid til dette nå! Hvorfor kommer du med dette nå!? Ikke mist hodet nå, Robin! Vis meg gutsen og troa igjen! Jeg vet at du har det i deg! Hadde du vært her hvis du ikke hadde hatt troa?

ROBIN

Jeg hadde ikke vært her hvis det ikke hadde vært for lønna!

REBECCA

Er du seriøs!? Er du bare her for pengene? Hvor er hun som har vist stålkontroll på tekst og regi, har briljert på prøvene? Virket så i karakter og tro til skuespillet?
(Aina går og setter seg i publikum igjen)

ROBIN

Hun er her! Jeg er her! Det er en jobb og jeg utøver yrket mitt – selv om stykket er det kjedeligste i verden! Jeg er en fantastisk skuespiller – som kan gjøre de minste stykkene til de største! *(Går til høyre trappeoppsats i publikum)*

REBECCA

Tror du jeg castet deg fordi du var så fantastisk? Jeg ville ha deg med fordi du viste interesse, du er som skapt for dette prosjektet. Jeg så ikke etter de største skuespillerne, jeg så etter de som passet dette prosjektet.

ROBIN

Vel... da spilte jeg for godt på audition da! Sorry!...

REBECCA

For en stor kødd du er! Her har du «spilt» at du er engasjert i mitt stykke – VÅRT STYKKE!! Og nå, rett før vi slipper inn folk, så kommer du med dette mølet her!? Jeg kan ikke fatte det! Hvorfor? Ååååh!

ROBIN

Ikke fortvil, la oss gjøre unna kvelden så slipper du å se meg mer... Gleder meg....

REBECCA

Ikke vær sånn! Jeg tror du ikke ser hva dette betyr! Vi skal vise deg, og publikum! Jeg tror du ikke helt skjønner at skuespill er mer enn bare å være god! Det handler om engasjement og vilje! Å oppfylle drømmer! Å kaste seg ut i det med hud og hår, koste hva det koste vil. For å kunne realisere både en visjon, men også seg selv. Robin, please, se litt mellom linjene...

ROBIN

(...) kanskje! Jeg går ikke i hvert fall... ennå!
(Går opp til plassen sin i trappeoppsatsen)

REBECCA

Kødd! Nina!? Er du ferdig?

NINA

Eeh, litt til så er jeg der...

AINA

Becca? (...) (Mot Rebecca, med programbladet) Får hun lønn?

REBECCA

Nina og Robin får lønn ja! På grunn av at de (*blir irritert*) er organisert i forening og hadde krav på forskudd! Som igjen gikk utover scenografi-budsjettet og alt annet....

AINA

Men... hva med meg?

REBECCA

Vi var jo enige i at inntektene fra forestillingen skulle gå til å nedbetale bryllupet vårt!
Husker du ikke?

AINA

Jo, det husker jeg du sa! Men... får jeg ikke lønn?

REBECCA

Nei pus! Men det får ikke jeg heller, for vi skal nedbetale, ikke sant? Vi behøver ikke å ha det forbrukslånet hengende over oss! Tro meg, vi kommer til å få et så stort overskudd av denne forestillingen...

ROBIN

Ja særlig!

REBECCA

Hold kjeft Robin! ... *(flørtende til Aina)* at vi også kan ordne oss den bryllupsreisen du hadde lyst på.

AINA

(også flørtende) Du og jeg på eventyr i Roma! Becca, du slutter aldri å overraske!
(Klemmer Rebecca sånn at programbladet krølles mellom dem)

REBECCA

Nei, dette har vi ikke tid til nå! *(Tar programbladet og legger det på plass, går til teknikerbordet)*

AINA

Kan ikke tro at jeg ikke får lønn!!
(Går opp til sin plassering i venstre trappeoppsats)

NINA

(Kommer inn med en dårlige versjon av pappskiven) Ferdig! Jeg gikk tom for gaffateip, men fant noe superlim så jeg har fått festet alt igjen! *(Klapper seg i hendene, men får de ikke fra hverandre igjen, får ideen om å hente termosen sin bak scenen. Kommer ut igjen med den og bruker håndleddene for åpne den)* Ah! Jeg visste jeg hadde noe kaffe igjen fra

lunsjen. *(Heller kaffe på hendene)* AAAAAH!!!

(I kaoset som oppstår løper Nina frem og tilbake noen ganger)

ROBIN

Fort, vi kjøpte vann, Aina! *(Aina tar flasken med krystallene og heller over hendene til Nina)* Nei, ikke den! Krystallene...

NINA

Går bra....tror jeg... *(Går bak)*

REBECCA

(Ironisk) Åh, supert! *(Tar kledet fra CD-spilleren og tørker kjapt opp -)* Okey, hva er klokka? Kvart over tre, vi har tre kvarter til dørene åpnes! Skal vi se på det åpningsnummeret igjen, bare sånn kjapt?

ROBIN

(oppgitt) Åååh! Igjen!? Blir du aldri fornøyd med den åpningen?

REBECCA

Det er noe som skurrer der. Okey. Publikum kommer inn, de skravler, bla bla bla. De setter seg og lyset slukkes *(skrur av taklyset)* og scenelyset kommer på! *(Skrur på lysriggen og blå spot venstre blinker)*. NINA!? Den ene spotten blinker!

NINA

(Høres bak scenen) Ser du den stokken som ligger ved siden av!?

REBECCA

Ja?

NINA

Bare slå litt på den så gir det seg!

REBECCA

(Tar stokken og slår litt på spotten, den slutter å blinke) Supert! Ooooog vær så god!
(Ingenting skjer) Vær så god!! *(Fortsatt ingenting)* HALLO!? VÆR SÅ GOD!

AINA

Vi venter på musikken!

REBECCA

Stemmer det! Nina!?

NINA

(Bak scenen) Er på saken!

ROBIN

Og hvorfor bruker vi ikke en tekniker!?

REBECCA

Det var budsjettert med en tekniker, tenk! Men han skulle også ha forskudd, noe jeg ikke hadde mer av... derfor!

*En bandasjert hånd (Ninas) dukker opp bak moltonen og setter på musikken.
Robin og Aina kommer nedover trappene mens de synger nasjonalsangen til Timor. Er
framme på scenen når sangen er ferdig.*

SPOR 1.

ROBIN OG AINA

Pátria, Pátria, Timor-Leste, nossa Nação.
Glória ao povo e aos heróis da nossa libertação.
Pátria, Pátria, Timor-Leste, nossa Nação.
Glória ao povo e aos heróis da nossa libertação

(Nina skrur av spilleren.)

ROBIN

Historien starter for mange hundr...

AINA

(Begynner å synge på nytt, nå på engelsk)

Fatherland, fatherland

Timor-Leste, our Nation....

REBECCA

Stopp! Aina, hva gjør du!?

AINA

Jeg synger...?

REBECCA

Men hvorfor tar du den engelske versjonen også?

AINA

Jeg tenkte at det ville være fint for publikum å faktisk vite hva vi sang...

REBECCA

(...) Og når hadde du tenkt å dele denne ideen med resten av oss?

AINA

(...) Åja, det burde jeg ha gjort ja.. Eeeh, nå! Altså, det jeg tenkte var at når vi...

REBECCA

(Koker) Vi har ikke tid til det nå! Om førti minutter kommer publikum, og da kan vi ikke stå her og lære oss sangen helt på nytt! Det skal være autentisk og med nasjonalfølelsen inne! Vi synger på portugisisk og timorsk, og ikke bland inn noe forbanna engelsk i den sangen! Ferdig snakket!

AINA

(lei seg) Hvorfor er du så sint på meg!?

REBECCA

Aina, nei. Du må skjønne at jeg som regissør må si fra, ikke sant?

AINA

(Aina nikker, snurt) Jeg skjønner! Men dropp tonen da, «kjære»!

REBECCA

Unnskyld, men nå er jeg faktisk sint! Ikke engelsk! Ferdig! Okey, da sier vi at den sitter, vi går videre. Nina, fortsett! *(Nina kommer ikke inn)* Nina? (...) NINA!!!

NINA

(Kommer inn på scenen) Hva er det?

REBECCA

Nei, fortsett med første scene! Når jeg roper på deg, så betyr det at vi fortsetter der vi slapp...

NINA

Åja, jeg trodde du pleide å si vær så god når vi skulle fortse...

REBECCA

VÆR SÅ GOD! *(Nina skynder seg ut, for så å komme inn igjen)*

NINA

Historie skapes! En nasjon ser dagens lys igjen! En kamp mot overmakten! President José Alexandre Gusmão er mitt navn!

Øst - Timor, Øst – Timor! Oseanias perle! Nå er det dags for å vise seg selvstendig! Selvstendig fra den store makten fra nord!

Øst – Timor, Øst - Timor! Gi meg rødt og gult og sort og hvitt! Gi meg vårt flagg!
Ikke det fra den store makten fra nord!

Øst – Timor! Øst - Timor!

REBECCA

Stopper deg der, den sitter som et skudd! Behøver ikke å gjøre noe mer der. Vi
hopper litt fram, til scene fire.

ROBIN

Scene fire!? Trodde du bare skulle ta åpningen!?

REBECCA

Ja, men jeg begynte å tenke på noe. Okey, omgrupper! Vi starter med dialogen rett
før sangen din Aina. *(Nina og Robin løper av og kommer på igjen med hver sin bøtte full av
svarte papirstrimler og en paraply til Aina, de plasserer stolene på hver sin side av Aina og
står på stolene. Aina snur med ryggen til publikum og åpner paraplyen, treffer Nina som
faller av stolen)* Aina! Hvor vanskelig er det! Det er til og med markert med teip der!
(Flytter stolen dit den skal og går tilbake) Vær så god!

ROBIN

Å nei! Der kommer indoneserne!

NINA

Å nei! Hva vil de, min kawan?

REBECCA

Ikke si kawan, Nina!

NINA

Ikke si kawan, Nina!

REBECCA

Nei! Kutt! Tror ikke du skal si kawan. For jeg tror at det faktisk er indonesisk for kamerat! Og det passer ikke i logistikken her, siden dere er timorske.

AINA

(Snur seg) I Øst – Timor sier de faktisk Camarada, selv om det er portugisisk! (Aina kjempeforføyd med sin egen tilleggsinformasjon, men snurt når det ikke responderes på og snur seg igjen).

REBECCA

Jeg vet det! Men bare for sikkerhets skyld. Nina, finn på noe annet du.

NINA

(Blir nervøs) Finne på?

REBECCA

Noe annet en kamerat! Du kan impro, fra start, vær så god!

ROBIN

Å nei! Der kommer indoneserne!

NINA

Å nei! Hva vil de, (...) *my timosian pal!?*

REBECCA

NEI!! Venn, frende, kollega! Venn! Si venn du! Vær så god!

ROBIN

Å nei! Der kommer indoneserne!

~ 15 ~

NINA

Venn!

REBECCA

FOR SVARTE DA!!

NINA

Si venn, sa du!

REBECCA

Sammen med alt det andre du skal si!! «Å nei! Hva vil de, min timorske VENN?»!!!

NINA

Å sånn ja! Okey.

REBECCA

VÆR SÅ GOD!

ROBIN

Å nei! Der kommer indoneserne!

NINA

Å nei! Hva vil de, min timorske venn?

ROBIN

Jeg tror de er her skal inn til Dili for å forstyrre stemningen rundt vår selvstendighet!

NINA

Å nei! Ikke mer systematisk tortur, slaveri og sult! Vi trenger hjelp!

~ 16 ~

ROBIN

Hvordan?

NINA

Vi må spre ordet ut i verden. Ring Kofi Annan og Bill Clinton! Kanskje de vil mobilisere og sørge for at de snur!

ROBIN

God ide!

(Rebecca setter på CD-spilleren. Nina og Robin begynner å hve sorte papirstrimler mot Aina som synger)

SPOR 2

AINA

Vi vil ei ha blodbad
Vi vil kun ha selvstendighet
Vi vil ei ha aske

Ei ha aske

Ei ha aske

Ei ha aske

Ei ha aske

ROBIN

Det virker, indoneserne snur!

NINA

Hurra!

REBECCA

Kutt, fornøyd!

ROBIN

Den scenen er syltynn, Becca!
(Skrur av CD-spilleren og går bak. Nina rydder stolene)

REBECCA

(Hissig mot Robin) Neida! Og det er kun Aina som kan kalle meg Becca! Jeg er Rebecca til deg, ferdig! Bare gjør jobben din du! Nina, scene åtte!

NINA

Ja, hva med den!?

REBECCA

Vi skal ta den! Gjør klar tekstilene! (Nina skjønner, og går bak).

AINA

(Avsides til Rebecca) Hva har skjedd med oss, Becca?

REBECCA

Skjedd med oss? Skjønner ikke hva du mener!

(Robin kommer inn og begynner å koste asken)

AINA

Vi har hatt det så gøy med denne forestillingen, jeg trodde dette virkelig var det som bandt oss sammen.....

REBECCA

...Men? Hva er det Aina?

AINA

Når skulle du fortelle at jeg ikke fikk lønn? Jeg er like profesjonelt utdannet som Robin og Nina! Dette er en seriøs oppsetning, Becca, og selv om vi er gift så må vi

kunne jobbe sammen på en profesjonell måte! Ja, vi skal ha til bryllupsreisen og det der, jeg elsker det, ikke misforstå meg. Men fra nå av vil jeg at vi skal ha det profesjonelt mellom oss! Skjønner du?

REBECCA

Jeg skjønner..

AINA

(avbryter, lettere gråtkvalt) Og så skjønner jeg ikke hvorfor du er så sint mot meg!
Hvorfor du ignorerer meg, og hvorfor du er så dust!

REBECCA

Men... Men Aina, du sa akkurat at jeg skal være profesjonell med deg! Da må du jo tåle regi! Du vet at jeg er knallhard!

AINA

Ja, men du er jo kona mi! Husk at vi skal spise middag sammen og sove i samme seng i kveld!

REBECCA

Hæ!? Så du vil at jeg skal behandle deg profesjonelt, gi deg lønn og jobbe med deg som kollega. SAMTIDIG så skal jeg være pusekatt med deg når jeg gir regi!? Hva vil du Aina!?

AINA

Jeg vil ikke ha begge deler! Jeg mener... Nei, nå vet jeg ikke mer! *(Hun går bak scenen)*

ROBIN

Skal vi gå videre?

REBECCA

Ja! Nina?

(Nina kommer inn)

NINA

~ 19 ~

Ja!

REBECCA

Er tekstilene klare?

NINA

Ja!

REBECCA

(...) Hvor er de da?

NINA

Jeg har de bak! Gjort klart!

REBECCA

Nina, når jeg sier at vi skal ta en scene så...

NINA

(avbryter)

Ååh! Jeg skjønnte det nå, jeg kommer opp på scenen med de!

(Nina og Robin rigger opp til dansen, bruker god tid)

REBECCA

Okey – Kjærlighetsdansen! Musikk! (...) Musikk! (...) Aina!? Hvor e... okey, jeg tar det denne gangen!

Rebecca løper bort og setter på musikken. Koreografien begynner.

SPOR 3

Ender med at Nina og Robin ligger på gulvet under tekstiler.

REBECCA

Bra! Der satt den! Nydelig! Og så kommer Aina med flaggstangen! *(Aina kommer ikke)*
Aina? Aina!?

Aina kommer rasende inn med flaggstangen.

AINA

Her er den hersens flaggstangen din! *(Prøver å brette den i to. Til slutt klarer hun*

det/klarer det ikke og slenger den i gulvet. Løper bak gråtende)

REBECCA

Aina! (Løper bak til Aina, har samtalen med Aina backstage. Jentene ligger bare under flaggene sine. Etter hvert blir Robin bare lei og begynner å rydde opp og skurrer av musikken. Nina fortsetter å ligge der.

AINA

Hvordan forventer du at jeg skal høre på deg, når du hele tiden har løyet for meg!

REBECCA

Løyet for deg!? Vi var enige om å bruke pengene på nedbetaling!

AINA

Overskuddet av forestillingen ja! Jeg trodde jeg var inkludert i budsjettet for lønn ellers! Rebecca, vi må være profesjonelle og det er ikke du akkurat nå!

REBECCA

Jeg er ikke profesjonell!? Hva med du som forventer at jeg skal betale deg og IKKE gi deg regi der du trenger det!? Hvorfor er du så diva på det her?

AINA

Diva!? Ikke kall meg Diva, Rebecca! (*Stormer frem på scenen og finner programbladet igjen, Rebecca kommer også inn igjen*) Hvem er divaen her, det er du det! Her er ditt prosjekt som skal ha *ditt* navn på seg og alle vil snakke om *deg deg deg!!!!*

REBECCA

Å, ikke Becca lenger!? Er det så sårt for deg at vi ikke er på linje lenger?

AINA

Jeg ble med på denne produksjonen fordi jeg elsker deg Rebecca! Jeg har engasjert meg med hele mitt hjerte i et tema som jeg ikke forstår, men jeg elsker deg og nå kan jeg mer om Øst-Timor enn jeg noensinne visste – jeg vet hva *camarada* er! - FORDI
JEG ELSKER DEG!

REBECCA

Jeg elsker deg og,

AINA

SÅ BEVIS DET! Du har til gode å gjengjelde alt det engasjementet jeg har vist! Du må behandle meg med respekt sånn som jeg har gjort!

REBECCA

Når har jeg ikke gitt deg respekt!!? Dette skal jo være din store sjanse! Jeg gjør jo dette for deg!

AINA

Gjør du?

REBECCA

Jeg kunne valgt mange andre til sangrollen, men jeg ville ha deg! Fordi jeg vil at du skal få ditt gjennombrudd, på samme måte som jeg får mitt nå.

AINA

Becca? Virkelig?

REBECCA

Ja, kjære. Igjen, jeg elsker deg og jeg ville virkelig....

AINA

Når du sier at du kunne valgt mange andre, så mener du at du ikke syns jeg er det beste valget for rollen?

REBECCA

Hæ!?

AINA

Mener du at det finnes så mange flere sopraner der ute som er bedre enn meg?
Rebecca, hvordan kunne du!

REBECCA

Men, nei Aina. Det er ikke bare sang det går på...

AINA

Er det vel! Jeg gjør ikke annet enn å synge i denne forestillingen!

REBECCA

Nei! Aina, skjerp deg!

AINA

NEI, DU SKJERPER DEG!

REBECCA

Aina, slutt å skrik!

AINA

Slutt å fortell meg hva jeg skal gjøre! Jeg er da faen meg voksen!

REBECCA

Ikke vær sånn, slapp av!

AINA

JEG VIL IKKE!

REBECCA

AINA, HØR PÅ MEG!

AINA

VIL IKKE!

Aina stormer mot utgangsdøren.

REBECCA

Aina, nei!

AINA

Lykke til, Rebecca! Jeg har aldri følt meg så liten som det du har gjort meg nå! Er dette takken for være kjæresten din og kona di de siste to årene!? Bare si det, jeg er bare her som stallfyll og for at du får husro!

REBECCA

Aina... Du kan ikke bare gå!

AINA

Jo det kan jeg!

ROBIN

Hva med forestillingen da!?

AINA

Det driter jeg i! Jeg driter i forestillingen! Jeg driter hardt i Øst-Timor! (*Rebecca ser en annen vei*) REBECCA, SE PÅ MEG! (...) Og jeg driter i deg! Jeg er så lei nå, Rebecca!

Jeg er så forvirra og det blir ikke noe bedre av å være her!

Lykke til! Ikke bare med forestillingen, men resten av livet ditt! (*Stormer ut og smeller døren etter seg. Helt stille på scenen 15 sekunder. Så stormer døren opp igjen og Aina kommer inn igjen*) (...) Jeg kommer meg ikke hjem fordi mammaen til Nina skal kjøre oss hjem – og hun skal være her til forestillingen er slutt! (*Går opp i trappeoppsatsen*)

ROBIN

Bestill taxi da vel!

REBECCA

DU HOLDER HELT KJEFT NÅ!

ROBIN

Jeg trodde på en fiasko, men ikke på denne måten!

REBECCA

HOLD KJEFT!

ROBIN

Hva slags regi er dette da? Skal vi fortsette?

REBECCA

HOLD KJEFT! (*Hytter mot Robin med nevel/annet som gjør at Robin rygger vekk*) Å nei! Unnskyld!

ROBIN

(...) Unnskyld!

REBECCA

Unnskyld?

ROBIN

Ja! Unnskyld, sorry! Det her ble litt... mye! Jeg blir stressa når det er så mye kaos rundt meg! Det er ikke meningen å bli så spydig, men det har ballet på seg de siste.....minuttene! Og da vet jeg ikke helt hva eller hvorfor jeg sier ting... Men, Rebecca! Aina! Kan vi være profesjonelle og gjennomføre? Det inkluderer meg og, bare så det er sagt!

REBECCA

Jeg vet ikke. Aina, vi komm.. *(kommer ikke lenger før Aina avbryter)*.

AINA

(Gråtkvalt) Plukk meg opp ved resepsjonen når forestillingen er over!
(Går ut)

REBECCA

Nå... nei... *(ser på klokka)* Kvarter til forestilling! Vi... jeg.. *(går hvileløst rundt)*

ROBIN

Rebecca?

REBECCA

Jeg... gi meg et øyeblikk!

ROBIN

(Stressa) Hva gjør vi nå? Blir det ikke noe av nå!?

REBECCA

10 år!

ROBIN

Hva?

REBECCA

I 10 år har jeg drømt om å kunne sette opp min egen forestilling! Nå når jeg endelig er der, så skal Murphys lov herje rundt med meg!? Hva galt har jeg gjort for å fortjene dette! Teater er livet mitt! Min sjel! Det....er.....MEG!!

ROBIN

Rebecca? Hva tenker du?

REBECCA

(...) Ikke faen! Okey, gi meg et minutt, så skal jeg se hva vi kan gjøre... Jeg skal realisere drømmen min! Om det så (*gråtkvalt, ser mot døren Aina gikk ut*) blir alene...

ROBIN

Nina kan synge!

REBECCA

Hæ? Nina? Ja, men hun...(*begge oppdager at Nina fortsatt ligger på gulvet*) Hvorfor ligger du fortsatt der!?

NINA

Du har ikke sagt kutt! Jeg synes den scenen her er ganske lang!

ROBIN

Kutt! Kutt! Kutt! Kom deg opp (*hjelper Nina opp*) Du kan jo alle sangene, ikke sant? Du skrev jo melodiene.

NINA

Ja, jeg kan alle sangene! (...) Jeg kan alle sangene!

ROBIN

Da kan jo hun ta alle syngedelene til Aina!

REBECCA

Stopp! Stopp! Spørsmål en: Hvem skal fylle inn Ninas rolle? Spørsmål to: Hva skjer Robin? Regnet med at dette var dråpen som gjorde at du gikk?

ROBIN

Jeg har gjort mye! Jeg har spilt mye av det jeg har ønsket meg, og jeg har gjort det

KTT

bra. Jeg har vært så å si overalt! Men, aldri har jeg sett noen brenne så sterkt for noe som deg! Jeg har vært en dust! Jeg har ikke sett mellom linjene og jeg har egentlig ikke sett hvor mye dette betyr for deg, før nå! Du fortjener dette, Rebecca!

REBECCA

Robin, takk!

ROBIN

Jeg skal aldri avlyse noe jeg spiller, noen gang, kall det overtro, men det driver meg. Og det driver meg nå! Dette er vår store sjanse til å vise hvem vi er – vi er DEKST! Vi eksperimenterer, gjerne kort tid før premiere! Kom igjen nå! I flere av scenene holder det at jeg er på scenen alene, jeg kan dekke begges replikker. Og så ser vi hvor vi kan putte deg inn (*peker på Rebecca*)!

REBECCA

Vent, meg!? Nei, nei nei! Jeg er regissør for en grunn! Jeg skal ikke være skuespiller! Jeg har aldri stått på en scene før!

ROBIN

Du er regissør og har aldri stått på en scene selv?

REBECCA

Nei, jeg har stått på en scene... Mente ikke sånn.. Altså. Når jeg studerte så kjente jeg plutselig at det var ukomfortabelt å stå på scenen! Jeg hadde ikke problemer med det før jeg begynte å studere skuespill. Så på slutten av første året fikk jeg en monolog og fikk helt hetta på framføringen. Jeg blandet den monologen med en annen, jeg vrikket foten og på slutten av monologen sto jeg bare å hulket over hvor dårlig jeg var. Jeg strøk på den eksamen! Jeg brukte lang tid på evaluere hva jeg gjorde feil og analyserte hele monologen min. Læreren min så hvordan jeg bearbeidet det og ga meg tilbud om å ta regilinja i stedet for. Og på den første dagen på regilinja bestemte jeg meg for å aldri stå på en scene igjen! Der møtte jeg Nina, som har vært min bærebjelke i alt jeg gjorde på skolen. Første studieprosjektet mitt var en mini-musikal og da kom Aina inn døra på audition. Musikalen ble drittdårlig, men det er nok fordi jeg og Aina var mer opptatt av hverandre – og har vært det siden! Så når jeg ikke står på scenen, så skjer det gode ting til meg. Kall det en forbannelse, men jeg har aldri gått vekk fra den regelen!

ROBIN

Vel, nå er det på tide å bryte forbannelsen! Kom igjen! Vi har ti minutter på å få denne forestillingen på beina, så nå må vi tenke impro!

REBECCA

Impro? Men Robin, hør nå! Nina klarer, tydeligvis, ikke å improvisere, og hvordan ser du for deg at jeg skal fylle inn Ninas rolle?

ROBIN

Hallo! Du har regissert Nina i hvert eneste skritt hun har tatt, hvert eneste ord hun skal si! Du vet nøyaktig hva han skal gjøre, så da kan...

REBECCA

Jeg vet hva hun gjør til en hver tid! Selvfølgelig! Robin, det er jo genialt! (*Ninarekker fram et manus til Rebecca*) Okey. Bare la meg bla fort i gjennom. Robin?

ROBIN

Ja?

REBECCA

Innerst inne er du ikke en kødd allikevel! Takk!

ROBIN

Dette klarer vi Rebecca!

REBECCA

Den husker jeg. Den kan jeg... Nina, kan du se om du får fikset flaggstangen, litt fort!

Nina tar opp den brukne flaggstangen og går backstage

NINA

Vent! Jeg har jo mer i sekken, mente jeg la den der...å ja, jeg festa den der ja

Man hører Nina dra i gaffateip noen ganger. Så løsner den og Nina faller bakover inn i veggen så pappeskene flyr utover scenerommet.

REBECCA

Nei! Nina! Nå skal publikum inn hvert øyeblikk! Nei!...

NINA

Jeg.... Jeg er så lei for det Rebecca! Kan vi ikke bare...

REBECCA

NEI! Det kan vi ikke! Hvorfor, Nina? Du var jo så flink med scenografi når vi studerte! Hvorfor har du laget det så vaklevorent!?

NINA

Jeg måtte finne på noe Rebecca! Du vet at jeg ikke er så flink til det! På skolen hadde vi jo all scenografien på lager, var bare å sette på plass! Nå måtte jeg finne på alt selv, med 200 kroner! Rebecca, jeg har prøvd og prøvd, men det går ikke, jeg klarer ikke dette... jeg... jeg.... Jeg kjenner at jeg vil gråte...

(Nina bryter sammen på gulvet, Rebecca og Robin kommer til for å trøste)

REBECCA

Nei! Ikke mist motet Nina! Ikke legg deg ned og gråt nå! Unnskyld, Nina! Du har gjort ditt beste! Du er min bærebjelke ikke sant? Kom igjen, tenk nå! Hvordan kan vi...

NINA

Kan hende mamma har mer teip...

REBECCA

Løp! Løp og hent og be moren din holde igjen publikum noen minutter. *(Nina løper ut).*

ROBIN

Hvorfor ansatte du Nina egentlig?

REBECCA

...fordi jeg visste.... Trodde at hun kunne være behjelpelig med scenen og lyset... Tenkte det var praktisk... Tenkte at det kunne hjelpe meg med å få dette opp! Men neida, selvfølgelig måtte dette gå til helvete også! Er det noe mer som kan gå galt eller? *(Spot rød høyre, begynner å blinke før den skrur seg helt av).*

ROBIN

Skal vi fortsatt spille?

REBECCA

Om det så er det siste jeg gjør! Show must go on, ja kleint! Fort, hjelp meg med å rydde opp her, så får vi scenen klar.

De begynner å rydde opp, så kommer Aina og Nina inn. Nina bærer et brett med muffins, Aina noen servietter, de er triste.

REBECCA

Hva skjer?

NINA

Det er ingen utenfor!

REBECCA OG ROBIN

Hva!!?

AINA

(Leser høyt fra den ene servietten) Moren til Nina skrev dette på en lapp: «Norge stenger ned! Statsministeren og FHI og sånn har pressekonferanse nå. Alt stenger ned, skoler, barnehager.....teatre stenger ned. På grunn av de virusgreiene....klem fra mamma..."

ROBIN

Jeg trodde ikke det kom til å bli noen stor sak det der jeg...

NINA

Vaktmesteren sa at de som var her, snudde så fort nyhetene kom! Hun sa at vi bare måtte pakke sammen og komme oss ut fordi hun fikk beskjed om å stenge ned teateret.

AINA

...det er avlyst! *(Rebecca begynner bare å gå stille og stumt rundt)*

ROBIN

Hvor er moren din, Nina?

NINA

Det står på den andre servietten at hun dro i butikken for å hamstre. Hun tror at vi skal være innestengt i flere måneder. Er litt paranoid på slike ting hu. Hun kommer tilbake og plukker oss opp etterpå. Vi fikk kakene så vi kunne spise til hun kom tilbake.

ROBIN

Så... det blir ingen forestilling!?

NINA

Nei! Det er jo ingen her! Det er bare oss og vaktmesteren igjen. Vi har ikke dårlig tid, så vi kan bare spise.

ROBIN

Jeg kan ikke.... Jeg kan ikke tro at vi må avlyse, vi er jo klare!

(Alle ser seg rundt og ser kaoset)

AINA

Robin, det er ikke noe vi kan gjøre noe med!

Aina og Nina setter seg ned ved scenekanten og begynner å spise, tause og triste. Rebecca går bare rundt på scenen.

ROBIN

Rebecca?... Rebecca?

Robin gråtkvalt til motsatt side, setter seg ved teknikerbordet

REBECCA

Dere vet... Jeg sitter bare hjemme, uten å vite hva jeg vil. Så plutselig, så detter jeg over noe, helt tilfeldig. Jeg søkte ikke etter det, det bare kom mot meg som en vind.

Den følelsen – den glemmer jeg aldri. Det kjennes ut som om man blir kåt på noe, men det har ikke noe med det å gjøre. Jeg ble sugd inn i et element som kroppen min hignet etter. Det virket som om kroppen hadde behov for å vite mer om det, dyrke det og leve det.

(Robin justerer lyset så det bare er en spot på Rebecca)

Hvordan har det seg sånn, at i det ene øyeblikket så føler jeg meg likegyldig til alt, for så å finne meg selv ustoppelig etter å oppnå en visjon.

Kanskje temaet vårt var litt dølt! Øst-Timor er ikke så spennende. Men hvorfor ikke!? Ibsen skrev «Et dukkehjem» med en dame som forlater sin mann. Det hadde ingen sett før! Å skape noe ingen har sett før! Det er min visjon!

Alt jeg vil er å etterlate meg et spor, en bit av meg selv og den jeg er, den jeg er blitt.

Jeg vil gjøre en forskjell, ikke den største og ikke for alle verdens mennesker. En forskjell som kan treffe noen mennesker. En forskjell som kan treffe meg! Det er vel det som driver meg – jeg vil at det jeg gjør skal treffe meg. Det er vel det alle vil. Alle vil finne den ene lille tingen som gjør at man har etterlatt seg et spor. At man har et hjertebarn som man har fått vist fram.

Og så blir hjertebarnet knust! Det mest dyrebare i verden er alltid laget av glass, fordi det er viser at livet kan være skjørt, og når det først knuser, så går det i tusen knas. Jeg kan ikke gjøre noe nå, jeg er stoppet av noe vi ikke kan se, av noe som ikke forstår at mitt hjertebarn er her på scenen, klar til å vise *meg* en forskjell som *jeg* kan ta innover meg. Som *jeg* kan leve med resten av livet og vite at dette er *meg*! Ikke ta hjertebarnet mitt! Ikke nå! IKKE NÅ! Ikke la meg sitte alene med tusen glasskår hvor ingen av de klarer å vise meg hvem jeg er. Ikke ta hjertebarnet mitt!

Aina kommer opp og holder rundt henne.

ROBIN

...og kutt! (Setter på scenelyset igjen)

AINA

Becca! Du klarte det! Du har opptrådt på en scene!

REBECCA

Ikke tull, vi er jo alene her!

ROBIN

Du sto på scenen, du har sagt noe, og du hadde publikum – oss!

NINA

Og vi fikk servering!

REBECCA

Jeg.... Jeg sto på scenen! Jeg spilte, Aina, jeg spilte!

ROBIN

Skal vi si at forbannelsen er brutt? Og vi fikk en forestilling i dag!

AINA

(Kysser/klemmer Rebecca) Min helt! Jeg elsker deg! Unnskyld!

NINA

(...) Skal vi ikke ta finalesangen?

ROBIN

God ide! Jeg setter jeg på musikken.

AINA

Du, Nina? Er det gluten i de muffinsene?

NINA

(...) Ååååja...

AINA

Å nei!

ROBIN

Spilleren klarer ikke å lese CD-en..

NINA

Bare ta stokken og slå litt på den...

Sorling – Nina og Robin krangler høylytt om både CD-spiller og stokker. Aina kollapser med brekkelyder inn i mellom alle pappeskene. Rebecca bare observerer det hele. På et tidspunkt så begynner alle lysene å blinke frenetisk.

REBECCA

Selvfølgelig!

LYS AV

~ 33 ~

SLUTT

KISE TEKST OG TEATER enk.